

Трибуна вільного українського слова на вільній американській землі

СВОБОДА

український щоденник

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

Address: Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St., Jersey City 3, N. J.
Telephone: HENDERSON 4-0807
Telex: UNO: HENDERSON 4-1010

PIK LXII Ч. 49. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СІТІ І НЬО ЙОРК, СУБОТА, 13-го БЕРЕЗНЯ (MARCH) 1954. ДЕСЯТЬ ЦЕНТІВ — TEN CENTS No. 49. VOL. LXII.

АРМІЯ ОБВИНУВАЧУЄ МЕККАРТІ І КОНА

ТВЕРДИТЬ, ЩО МЕККАРТІ І ПОГО ДОРАДНИК ШУКАЛИ ШТОРМОВІ ДІЯ НА ШАЙНА; МЕККАРТІ І КОН ВІДМОВИЛИСЯ ДАТИ ВІСНОВЕННЯ В ЦІЙ СПРАВІ

Вашингтон. — Армія розіслала всім членам Сенатської Слідчої Підкомісії, що її очолює сен. Джозеф Мек Карті, звіт про те, як минулого року сенатор МекКарті і його дорадник Рой Кон шукали протекції для Дж. Дейвіда Шайна, який перед початком військової служби працював у підкомісії сен. МекКарті. Спершу МекКарті і Кон догадалися, що Шайна поза черговою іменувати офіцером, а коли армія не погодилася на це, то догадалися, щоб його армія призначила до Нью-Йоркської Військової Округу, щоб Шайн міг вивчати згодний підвійний матеріал, а архівів Вест Поінту. Правий дорадник армії Джон Д. Адамс заявив Конаві, що армія не може протекційно трактувати Шайна, бо це не лежить в інтересах добра армії. Кон погодився з армією, що він бореться проти неї навіть тоді, коли б його звільнено з його посту в МекКарті підкомісії. Демократичні сенатори, знаючи про протекційні заходи Кона в справі Шайна, догадалися, щоб МекКарті звільнив свого службовця, який скомпромітувався, але МекКарті постійно відмовлявся це зробити, і це перед двома днями заявив, що Кон буде так довго в його підкомісії, як довго МекКарті зацікавлений у протекційному в ній. Звіт армії про Кона об'єднаний з 24-х членів і в ньому в оповідній формі розповідається про цю справу від сер-

НОВИЙ СЕКРЕТАР ФЛОТИ

Конгресменка Едіт Н. Роджерс, республіканка з Висконсину, грає роль дотеперішнього секретаря оборони, Чарльса С. Томаса, після того, як президент Айсенгавер найменував його секретарем флоту.

ТОМАС ІМЕНОВАНИЙ СЕКРЕТАРЕМ ФЛОТИ

Вашингтон. — Президент Айсенгавер найменував секретарем флоту Чарльса С. Томаса. Томас був досі асистентом секретаря оборони, а тепер обіймає становище секретаря флоту, яке звільнив Роберт Б. Андерсон. Томас має 56 років і вже був під-

264 особи були під впливом радіації під час експлозії атомової бомби

Вашингтон. — Комісія Атомової Енергії повідомила, що під час останнього вибуху водневої бомби на островах Маршалів на Північному 28-американців і 236 тубільців були виставлені на проміявання водневої бомби, але всі вони здорові і відійшли додому.

Департамент рільництва про курення і пістняка

Вашингтон. — Дорадний Комітет Тютюнової Промисловості звернувся з рекомендацією до департаменту рільництва, щоб цей департамент узявся до організації дослідів, які мали б визначити, чи дійсно між куренням і пістняком є причинно-наслідковий зв'язок. Тютюновий промисел звернувся з цією прохальною до департаменту рільництва тоді, коли вже появилися друком твердження про те, що курення спричиняє недугу пістняка легенів, і внаслідок цього значно обнизилося уживання цигарок. Дорадний Комітет Тютюнової Промисловості рекомендує департаменту рільництва, при допомозі нових метод, визначити еквівалент тютюну і тютюнового диму. Урядовці департаменту заявили, що ці дослідження не будуть робитися не лише в цій цілі, щоб дослідити вплив курення на виникнення недуги пістняка легенів, але й для того, щоб дослідити, чи знаходяться в тютюні і в тютюновому димі.

СИРОВАТКА, ЩО НА ВСЕ ЖИТТЯ ЗАБЕЗПЕЧУЄ ВІД ПОЛІО

Дітройт, Міч. — Д-р Алберт В. Сабін, професор Медичного коледжу при Сінсінатському університеті, заявив на зборах Мічигенської Фундації для Медичного і Здоров'яного Виховання, що він стоїть на шляху до винаходу нової сироватки, яка має в собі основні віруси спричинюючі параліч і забезпечує на все життя нащеплену особу від занедужання на цю хворобу. Д-р Сабін робить піщані спроби з цією сироваткою на мавпах. У випадку, коли сироватка вірусу поліо — «нешкідливий кузен» піщаних вірусів, і тому не спричиняють недуги, а охороняють від неї. Вони з більшою силою продукують охоронні тілця проти недуги, як «мертві» віруси в сироватці, що її винайшов д-р Сабін із Пітсбургу. Д-р Сабін сказав, що він це не знає, як багато мільйонів мертвих вірусів треба для одного щеплення, і як довго сироватка д-ра Сабіна охороняє від недуги. Якщо число цих вірусів мало б становити багато мільйонів, то важко було б продукувати сироватку д-ра Сабіна, бо віруси ралію доцільно вирощувати тільки в мавпах. Д-р Діонас Солі сказав, що він знає, як вирощувати ці віруси в телят.

ЗДА ЖАДАЮТЬ В КАРАКАСІ — ПЕРЕСТЕРЕГТИ КОМУНІСТІВ

Каракас, Венесуела. — Державний секретар Дж. Ф. Доллес зажадав у своїй третій великій промові на 10-й Міжамериканській конференції у столиці Венесуели — Каракасі, щоб на цій конференції листувалося «просто, ясно і безпосередньо» пересторогу керівникам міжнародного комунізму — тримати здалека свої руки від американського континенту. Дж. Ф. Доллес уважав, що найкраще було б, якби конференція прийняла його резолюцію без усіх змін і додатків, і тому виступив проти всіх застережень, зголошених до тієї резолюції іншими учасниками конференції. Зокрема Доллес заперечив, начебто зголошена ним протикомуністична резолю-

У Римі вибух великий поліційний скандал

Рим. — Ледве в 24 години після того, як новий італійський уряд Маріо Шельби виставив вимірювання від парламенту, — несподівано виникла небезпека нової кризи кабінету, тим паче, що уряд Шельби спирається на більшість лише 11 голосів. Політична ситуація раптово загострилася у зв'язку з скандалом, що охоплює деякі вищі старшинські пости в римській поліції і високі аристократичні кола, включно з деякими проміжними політиками. Виявляється, що римська поліція, підпорядкована міністерству внутрішніх справ, що його за весь післявоєнний час очолював теперішній прем'єр Маріо Шельба, покривала деякі тайні клуби, в яких провадило й заохочувало дикторати. Жертвою так на-

Вільні народи перемагають — каже Стассен

Філадельфія. — Директор Адміністрації закордонних Операций Гарольд Е. Стассен заявив перед 3,000 присутніх на сесії Філадельфій Бюлетен Форум, що він певний того, що вільні народи світу виграють свій змаг за мир, добробут і поступ в добровільному об'єднанні. Він сказав, що окремі держави не могли б досягнути теперішніх успіхів, і що до таких успіхів не можна б було дійти при допомозі страху та сили. Стассен

НОВА РЕЗОЛЮЦІЯ В КОНГРЕСІ В СПРАВІ ДОСЛІДЖЕННЯ БОЛЬШЕВИЦЬКИХ ЗЛОЧИНІВ

Вашингтон. — В Конгресовому Протоколі з 25-го лютого вписане таке рішення процедурного комітету: «Рішив передати Палаті резолюцію ч. 438 в справі дослідження і розгляду підвільності і знищення вільних інституцій та людських вольностей в деяких районах, посередньо або безпосередньо контролюваних світовим комунізмом, включно з поводженням з народами у таких районах. У зв'язку з цією пропозицією заборили слово члену Палати Репрезентантів: Керстен з Висконсину (автор резолюції), Фіген, Бейлі і Додд». Всі пропозиції задували в своїх висновках Україну, як одну з країн тих, що найбільше потерпіла від большевизму.

НОВІ ВТЯГНЕННЯ ДО КОНГРЕСОВОГО ПРОТОКОЛУ В УКРАЇНСЬКИХ СПРАВАХ

Вашингтон. — В Конгресовому Протоколі (Рекорді) за останній час подибується ряд нових витягів різних промов та заяв в українській справі. Зокрема в Протоколі з 1-го березня втягнуто аж дві справи: 1) На пропозицію конгресмена Лоренса Смита, за протоколом перебіг радіо-телевізійної дебати в справі резолюції 58 на форумі Джорджтаунського університету, в якій брали участь: конгресмен Фіген, д-р Бейкон і проф. Лев Добрянський, з п. Воррен, як координатором, та 2) вписано в цілому, на пропозицію конгресмена Тей, декларцію Відділу ООЧСУ в Шіаго за маніфестації в дні 31-го січня в справі повновладдя України Москвою.

М. ПІЗНАК, Й. ЛІСОГІР, Д-Р В. ГАЛАН, Ю. РЕВАЙ, В. ДУШНИК І В. ВИШІВНИЙ ПРОМОВЛЯТИМУТЬ НА ВІЧУ В НЬО ЙОРКУ

Нью Йорк. — Місцева українська громада, на чолі із Комітетом Об'єднаних Організацій, робить останні зусилля, щоб поліпшити кінцевий вислід цьогорічної збірки Народного Фонду і в тій цілі влаштує в найближчому, 14-го березня, велике всенародне віче, на якому промовлятимуть: адв. Михайло Пізнак, п. Йосип Лісогір, п. Юліан Ревай, ред. Володи-

МОЛОТОВ ПІДТРИМУЄ Свій ПЛАН „БЕЗПЕКИ“ ДЛЯ ЄВРОПИ

МОЛОТОВ ЗАПЕРЕЧУЄ, НАЧЕБТО ВІН ХОТІВ ГАРАНТИЇ БЕЗПЕКИ ТІЛЬКИ ДЛЯ СССР, А НЕ ДЛЯ ЦІЛОЇ ЄВРОПИ. — ВІН ВИСТУПАЄ ЗНОВУ В РОЛІ ПРОТЕКТОРА ЧЕРВОНОГО КИТАЮ

Москва. — Совєтський Союз не шукає для себе якоїсь спеціальної упривілейованої позиції щодо безпеки в Європі, — заявив Молотов у промові, яку виголосив у ході «передвиборчої» кампанії до Верховного Совєту. Промова Молотова мала на увазі розвіяти ті критичні голоси й сумніви, що виринули в усьому світі безпосередньо після оголошення ним на Берлінській конференції такого проєкту «безпеки Європи», який несправді був проєктом віддання Європи на ласку й неласку СССР. План Молотова запропонований в Берліні, домагає відкидання з європейського континенту всіх американських військових частин, похоронення пакту Європейської Оборони Спільноти та залишення Німеччини безоружною і «нейтральною», — при одночасному збереженні більшої комуністичних держав, підпорядкованих фактично Москві. У зв'язку з голосами, які розкритикували правильний зміст цієї пропозиції Молотова, він заявив тепер у своїй промові, що треба з «особливою увагою прислухатися до тих критичних голосів і рахуватися з

Совєтські маршали й генерали — у Верховному Совєті

Москва. — «Красная Звезда», офіційний орган червоної армії, видрукувала довгий список старшин, які «кандидують» до Верховного Совєту. Тому, що кожний такий «кандидат» заздалегідь призначений Політбюром компартії і не має контрпартію, а взагалі всі вибори в Совєтах є комедією, бо існують тільки одна виборча комуністична листа і виборці не мають ніякої можливості висловити свою правду про кандидатури, треба вважати проголошених кандидатів «обраними» членами Верховного Совєту — комуністичної партії. Вони зберуть у вагу на особливо високий відсоток серед отих «кандидатів» — військових людей. «Красная Звезда» пояснює це, «тісним зв'язком армії з народом». Маршали Василевський і Жуков, Булганин і Ворошилов стоять на чолі довгої листи генералів і адмиралів, що беруть активну участь у політичному житті в Совєтах. Між ними є також Василь Соколовський, Іван Конев, Леонід Говоров, Роговоленко, кандидатів і Семен Тимошенко.

Заколоті під час виборів в Ірані

Тегеран. — У другому дні виборів до іранського парламенту прийшло в столиці Ірану Тегерану до біоку, наслідком яких є багато ранених, з них деякі побили. Головним спричинником заворушення — за газетними повідомленнями — колишній чемпіон змагань важкої ваги Шалал Джафарі, який зорганізував вагуку авт і збив з своїми прихильниками

В СВІТІ

● Президент Туреччини Байр повернувся з поїздом до 3-го дивізіону його вітали 21 гарматним стрілом. Сотні тисяч народу вийшли йому назустріч. На дорозі, якою президент їхав до свого палацу, були здвигнені триофанальні брами.

● Канцлер Західної Німеччини д-р Конрад Аденауер прибув з відвідин до столиці Греції Атен і в своїй першій зустрічі з грецьким прем'єром, маршалом Палагасом, передав йому «великий хрест заслуги», найвище відзначення в Західній Німеччині. Палагас був командувачем грецької армії, що воювала проти Німеччини в Гітлері, і перебував у німецькому полоні.

● Генеральний Секретаріат Об'єднаних Націй оголосив, що він «уважатиме найгіршими заходів» проти літаків, які перелітатимуть над територією цієї держави до Ізраїлю. Наслідком цього змінене на-

● У Кайро ньюйоркський торговельний агент і представник старовини купив за \$18,500 «писанку», що її цар Микола II подарував в 1906 р. царю Марії Федорівні. Ця золота і вквітлена самодіями «писанка» знаходилася серед 1,260 предметів власності короля, списаного королем Фарука, встановлених урядом Єгипту на ліквідацію. Каталог колекції Фарука мав 270 сторінок. Він мав між іншим 448 шпильок до краваток, маршальське жезло фон Бранхвіца та ін.

● Зібрів Шулце і Георг Бульке — найвищі одчайдухи і провідні члени східно-німецької «партії єдності», які відважилися були критикувати Молотова і комуністичну партію за те, що вони відкинули західний вимісок про вільні парламентські вибори в цілій Німеччині. Обох їх арештували і будуть судити як «ворогів народу».

● Жидівський військовий літак розпильовує пилі проти комунізм над прикордонними політиками в Ізраїлю, але остріляв його з прикордонного терену Сирії Ізраїль ніс екару до північної комісії ООН.

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

PEREPIPLATA:	SUBSCRIPTION RATES:
Ha рік \$10.00	One year \$10.00
Ha рік 5.25	Six months 5.25
Ha рік 2.75	Three months 2.75
В Джерсі Ситі і закордоном:	Foreign and Jersey City Rates:
Ha рік \$12.00	One year \$12.00
Ha рік 6.50	Six months 6.50
Ha рік 3.50	Three months 3.50

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріали.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ТОТАЛЬНА ПОЛІТИКА

У теперішній політиці навряд чи можна знайти будь-яку справу, яка була б „сама для себе“ і не мала б більшого чи меншого зв'язку з усім великим комплексом загальної міжнародної політики. Під час Берлінської конференції міністрів закордонних справ чотирьох великих держав виявилось, наприклад, що справа Німеччини та Австрії тісно зв'язана зі справою... Китаю і що совєтський представник говорив про наладнання справ цих двох європейських країн тільки рівночасно або після того, як західні держави говоритимуть про Китай з червоним Китаєм. На тій же конференції Молотов дав теж виразно зрозуміти, що Китай, Індія - Китай і Корею вважає Кремль таким самим „західним фронтом“, як і Північно-Атлантичний пакт чи Європейську Оборонну Спільноту.

Подібні ознаки тотальної політики виявлялись і на Міжамериканській конференції в Каракасі, на якій державний секретар Джан Фостер Доллес заявив, що „сьогодні немає ні одної країни, в якій не діяв би наказ від Москви відповідний апарат піднятого міжнародного комунізму“. Ожне не диво, що це поки подано результат слідує в справі стрілянини португальських фанатиків в американському Конгресі, подорожні представники і публіцисти почали вказувати на Кремль „як можливе джерело „надхнення“ для терористів. А з останніх нарад у Конгресі бачимо, що комуністичний аргумент з тотальної політики видвинувся навіть в такій справі, як призначення прав стеїту Гавайї.

Таких і подібних прикладів можна б наводити безліч з кожного континенту і з кожної країни. Яку б тільки справу не затрунито, вона завжди зачіпає і що основну проблему теперішньої міжнародної політики: суперечності між двома світами — комуністичним та імперіалістичним Сходом і демократичним Заходом.

З такої „тотальної політики“, яку дехто — можливо з уваги на подібність слова „тотальна“ до „тоталітарна“ — називає „близько модернізм, технічний поняттям, „примиреністю“, „виходить і друга подібна комплікація: можливість тільки тотальної розв'язки всіх суперечних проблем. Видно це виразно знову ж таки з того конкретного прикладу, що совєтські представники відмовились підписати мировий договір з Австрією, пригатований на їх же власних умовах. Цілями довгих роками вони торгувались за ті умови й коли їх остаточно узгоджено, Москва все одно відмовляється підписати їх, узалежнюючи це знову від попередньої розв'язки цілої низки інших проблем з тієї ж „тотальної політики“.

Така ситуація і такий стан справи створює цілком нові можливості і — додаймо — нові надії теж і для української визвольної справи. Бо якщо сьогодні узалежнюється справа Німеччини й Австрії від Китаю, а справа стеїту Гавайї зв'язується з комуністичною загрозою, то як можна думати про розв'язку цілого комплексу проблеми Схід-Захід без розв'язки такої важливої справи, як визволення України та інших поневолених Московою народів? З того, що діється тепер в самому Совєтському Союзі, як і з цілої низки практичних потягнень західної політики, можна вносити, що так Схід, як і Захід здають собі з цього справу й відповідно поступають. Очевидно, що Москва намагається створювати всілякі фікції волі й незалежності на те, щоб зберегти свою імперію та своє панування над іншими народами, а Захід все ще тільки дуже неміцно висловлює проблему поневолення Московою народів у свою „тотальну політику“.

В таких обставинах окрема роль й окрема відповідальність спадає на тих, що у вільному світі „ставлять“ і ведуть політику на користь визволення поневолених народів. Знаючи й здаючи собі справу з „тотальністю“ теперішньої міжнародної політики, треба відповідно dostosувати до неї і визвольну політику, бо тільки тоді вона матиме успіх і допоможе розв'язати весь комплекс міжнародних відносин по-дику правильній лінії: рівності й справедливості для всіх.

ПОЛІТИКА ЗДА В ІНДО-КИТАІ

Семилітня „забута“ війна в Індії - Китаї стала найбільшою турботою для західних великих держав. Дотеперішня колоніальна політика Франції дає можливість комуністам виставляти себе борцями за національне визволення і діставати підтримку населення. В'єтнамці - націоналісти заявляють, що в заганах Гош-Мінга борються не лише комуністи, що коли б Франція виступила б з Індії-Китаю, то комуністи втратили б вплив на населення і тоді їх би легко можна було перемогти. Як відомо, сам керівник комуністичних повстанців Го-Ші-Мінг вийшов з націоналістичного руху і, не маючи від демократичного світу підтримки, кинувся в обійми московсько-китайським комуністам.

Скомунізована й економічно слаба, Франція сама не може вести війни, і тому постійно звертається за допомогою до уряду ЗДА. Для ЗДА виступовалась досить неприємна ситуація: комуністична пропаганда постійно твердить, що ЗДА примушують Францію вести колоніальну загарбницьку війну. Лише останнє виразне ставлення уряду ЗДА до Індії - китайської проблеми вперше ставить цю проблему на шлях рівного вирішення. З'єднані Держави вирішили послати в Індії - Китай військову місію для військового вишколу факхівців з місцевого населення. Президент Айзенгаєр заявив, що ЗДА не підтримуватиме колоніалізму в Індії-Китаї, що війна там ведеться для визволення в'єтнамського народу. Інформаційна агенція ЗДА в своїх переселеннях на Далекій Схід керується такими трьома головними принципами: В'єтні (керівані комуністами повстанці) є маріонеткою червоного Китаю; в'єтнамська (націоналістична) армія, розбудована Францією з допомогою З'єднаних Держав, з кращою гарантією свободи в'єтнамського народу; ЗДА повністю підтримуватиме в'єтнамський народ у його боротьбі проти В'єтні (комуністи). Голова республіканської більшості в Сенаті, Нювленд, на обіді ньюйоркських республіканців 23 лютого заявив, що він колоніалізму в Азії схиляється, що організувати боротьбу проти комунізму на засадах колоніалізму там вже не можна, лише на засадах рівності будувати й творити спільні зусилля, щоб зберегти вільний світ вільних людей. Сенатор Нювленд говорив, що під час недавньої подорожі по Далекому ССХ-у він виніс враження, що місцеві народи нічого так не бажають, як свободи, і прагнуть здобути її за всяку ціну.

Ці й безліч інших фактів вказують, що американська далекосхідна політика, після недавніх трагічних помилок, що призвели до комунізації Китаю і до Кореї, стає на вірний шлях. При теперішній ситуації для ЗДА нічого не залишилося, як підтримати національно - визвольний рух азійських народів і не дати Маліскови та Мао-Тунгові підступно послугувати національно - визвольними гаслами. Совєтська про-

ЖИДІВСЬКИЙ ЧАСОПИС ЗА САМОСТІЙНІСТЮ УКРАЇНИ

Ньюйоркський жидівський часопис „Дер Тут - Морген“ приніс у числа з 6 і 7 березня ч. р. дві статті чільного жидівського публіциста д-ра Бікеля, що наважують до актуального совєтського шуму про рокини Переяславського договору, але займаються загальноукраїнською тематикою й українсько-жидівськими взаєминами. Статті надто великі, щоб їх можна було докладно зреферувати, і їх вартість та значення не в подробицях, що в багатьох пунктах викликають застереження, а в загальному тенорі і тенденції. Цей загальний підхід — надзвичайно прихильний до України та її визвольних змагань.

Вже самий заголовок першої статті — „Центральна Роль Поневолення Народів“ і другої — „Боротьба між Комітетом для Визволення від Болшевизму й УІК“ — вказують на позитивне ставлення автора. Автор багато уваги присвячує минулому України і її мартирології. Він перетякає ті відомості особистими спогадами з свого молодого віку, проведеного в Галичині, споминами повнілих сентименту до своїх українських вчителів і приятелів, до творів Шевченка і Франка. Звертає увагу на розвиток української політичної думки і український національний рух, що його історію рахує від половини минулого сторіччя. Багато місця присвячує поневоленню України російськими болшевизмами. Стверджує, що „серед усіх народів, які століттями силою були прилучені до великоросійської державної спілки і століттями боролися за своє визволення, перше місце займають українці“. „Комуністичне Політбюро зробило те, чого не відважувався зробити цар. Цар хотів забрати українців в народом їх національну культуру, — Політбюро не тільки надало національну народ, але забрав їх їх національну культуру“. Автор вказує на труднощі боротьби українців на різних фронтах, що існують в часі чотирьох займаних, і підкреслює українську тугість і енергію, з

якою вони ту війну вели й ведуть. Пешу свою статтю автор закінчує висновком: „Незалежно від „так“ або „ні“ жидівсько - українсько-жидівського „українсько-жидівського“ українці, як усі поневолені народи, мають право на свою національну самостійність державу“. У своїй другій статті він повторює своє засадниче становище: „Ми, жиди, а тим більше жиди, що походять із Східної Європи, симпатизуємо і співчуваємо борцям за незалежність своїх рідних земель, в тому числі українцям, які є найбільш з-поміж отих народів“.

Одночасно обидві статті д-ра Бікеля перетякають гіркими завагами на адресу згодного українського германіфізму під час обох світових воєн, зокрема згодного української участі у винищуваних жидів за Гітлера. Ті заваги автора роблять дивне враження, бо тут же сам автор признає, що чужинці „про добрих і шляхетних українських людей з часів гітлерівського „людожерства“ і оповідає про переховування жидів за Гітлера в українському монастирі і виразне застереження мітрополита Шептицького, що він хоче рятувати жидів „не для українців, а для жидів“, себто не для того, щоб жиди змінилися в ірвиння з відчуження за рятунку. Стільки ж місяці займають у тих статтях докори на адресу українців за погроми в часі революції 1917-20 рр. і ще давніше, за часів Хмельниччини. Автор повторює давні аргументи, що жиди відштовхували українців прославляти українцями Симона Петлюри й Богдана Хмельницького, які для жидів є синоніми погромів.

Очевидно, що не можна вимагати від жидівських діячів, та це й авторі статтей у часописах, поширених серед сиріх жидівських читачів, щоб вони нехтували настрої тих читачів. Заклади д-ра Бікеля на адресу українського погромництва викликають все такі дивні враження, бо коли, з одного боку, жидівський автор визнає, що жиди добре знають відносини і очевидне бажання не гене-

ралізувати своїх закидів, то з другого боку — в інших своїх твердженнях показує ніби повне незнання деяких загальновідомих фактів, що їх знає кожний поважний жидівський історик і публіцист і що їх не може не знати й д-р Бікель. Так, наприклад, наприкінці своєї другої статті д-р Бікель ставить за передумову жидівської підтримки українських визвольних змагань — приречення, що в майбутній українській державі жиди матимуть „право емігрувати й забирати своє майно й матимуть культурну автономію“ — то є річчю немовлявим, щоб д-р Бікель не знав, що в Українській Народній Республіці всі національні меншини і жиди зокрема мали культурно-національну автономію, що нації підстави жиди мали в українському уряді свого міністра для жидівських справ, що крім цього жиди були заступлені в уряді і в інших ресурсах „як також в українській дипломатії, і що уряд УНР активно боровся з погроми, що їх робили покиди революції, підштовхували й проковані московськими шумовинами по зрозумітих місцевих. Ми розуміємо, що жидівська вулиця, що так глибоко пересичена фальшивими політичними проукраїнськими і діями, що жидівсько-авторі дуже трудно відірватися від цієї „пересиченості“ від жидівської вулиці, хоч історично відомо фальшивість. Але віримо, що прийдє час і жиди теж переконаються про істинність правди, що Симон Петлюра — колишній член соціал-демократичної партії і 100-відсотковий демократ не на словах, а в ділах, був не ворогом, а приятелем жидівського народу і всіми засобами, що їх мав, в страшний час воєни - революційної загрози, поборював погроми, що мали на цілі сіяти анархію й компромітувати владу того ж С. П. Петлюри. Неможливо, щоб д-р Бікель не знав, що під час панування німців на українських етнічних землях в другій світовій війні — не було так буквально ані одного жидівського погрому. Іншими словами: українське населення ніколи не руйнувало жидів, що переживали тоді гітлерівське пекло. Мітрополит Шептицький не був оазою серед української пустелі, як не були й ті монахи, що переховували жидів і що на них поклали жидівський автор. Це був загальний український настрій, і рятівники жидів українцями було не одиничним а масовим явищем. А що й між українцями були також підгані війняти, то вони були й серед самих жидів: писала про них жидівська авторка Девора Горювіч - Абрамовіч на сторінках того самого „Дер Тут - у“ у вересні й жовтні 1952 року (про жидівських „капо“ в гітлерівських кацетках і про загин в Юденратах фондів на рятівників жидів, що їх прислано з Америки), писав про ті сумні часи й Арон Цайтлін у „Тут-у“ наприкінці жовтня 1952 р. (про „оборонців „капо“). То чому правдивий політичний підхід до української проблеми переплутували з такими закидами, які є невірні, кривдижкі, жидівський автор визнає, що жиди добре знають відносини і очевидне бажання не гене-

ралізувати своїх закидів, то з другого боку — в інших своїх твердженнях показує ніби повне незнання деяких загальновідомих фактів, що їх знає кожний поважний жидівський історик і публіцист і що їх не може не знати й д-р Бікель. Так, наприклад, наприкінці своєї другої статті д-р Бікель ставить за передумову жидівської підтримки українських визвольних змагань — приречення, що в майбутній українській державі жиди матимуть „право емігрувати й забирати своє майно й матимуть культурну автономію“ — то є річчю немовлявим, щоб д-р Бікель не знав, що в Українській Народній Республіці всі національні меншини і жиди зокрема мали культурно-національну автономію, що нації підстави жиди мали в українському уряді свого міністра для жидівських справ, що крім цього жиди були заступлені в уряді і в інших ресурсах „як також в українській дипломатії, і що уряд УНР активно боровся з погроми, що їх робили покиди революції, підштовхували й проковані московськими шумовинами по зрозумітих місцевих. Ми розуміємо, що жидівська вулиця, що так глибоко пересичена фальшивими політичними проукраїнськими і діями, що жидівсько-авторі дуже трудно відірватися від цієї „пересиченості“ від жидівської вулиці, хоч історично відомо фальшивість. Але віримо, що прийдє час і жиди теж переконаються про істинність правди, що Симон Петлюра — колишній член соціал-демократичної партії і 100-відсотковий демократ не на словах, а в ділах, був не ворогом, а приятелем жидівського народу і всіми засобами, що їх мав, в страшний час воєни - революційної загрози, поборював погроми, що мали на цілі сіяти анархію й компромітувати владу того ж С. П. Петлюри. Неможливо, щоб д-р Бікель не знав, що під час панування німців на українських етнічних землях в другій світовій війні — не було так буквально ані одного жидівського погрому. Іншими словами: українське населення ніколи не руйнувало жидів, що переживали тоді гітлерівське пекло. Мітрополит Шептицький не був оазою серед української пустелі, як не були й ті монахи, що переховували жидів і що на них поклали жидівський автор. Це був загальний український настрій, і рятівники жидів українцями було не одиничним а масовим явищем. А що й між українцями були також підгані війняти, то вони були й серед самих жидів: писала про них жидівська авторка Девора Горювіч - Абрамовіч на сторінках того самого „Дер Тут - у“ у вересні й жовтні 1952 року (про жидівських „капо“ в гітлерівських кацетках і про загин в Юденратах фондів на рятівників жидів, що їх прислано з Америки), писав про ті сумні часи й Арон Цайтлін у „Тут-у“ наприкінці жовтня 1952 р. (про „оборонців „капо“). То чому правдивий політичний підхід до української проблеми переплутували з такими закидами, які є невірні, кривдижкі, жидівський автор визнає, що жиди добре знають відносини і очевидне бажання не гене-

ралізувати своїх закидів, то з другого боку — в інших своїх твердженнях показує ніби повне незнання деяких загальновідомих фактів, що їх знає кожний поважний жидівський історик і публіцист і що їх не може не знати й д-р Бікель. Так, наприклад, наприкінці своєї другої статті д-р Бікель ставить за передумову жидівської підтримки українських визвольних змагань — приречення, що в майбутній українській державі жиди матимуть „право емігрувати й забирати своє майно й матимуть культурну автономію“ — то є річчю немовлявим, щоб д-р Бікель не знав, що в Українській Народній Республіці всі національні меншини і жиди зокрема мали культурно-національну автономію, що нації підстави жиди мали в українському уряді свого міністра для жидівських справ, що крім цього жиди були заступлені в уряді і в інших ресурсах „як також в українській дипломатії, і що уряд УНР активно боровся з погроми, що їх робили покиди революції, підштовхували й проковані московськими шумовинами по зрозумітих місцевих. Ми розуміємо, що жидівська вулиця, що так глибоко пересичена фальшивими політичними проукраїнськими і діями, що жидівсько-авторі дуже трудно відірватися від цієї „пересиченості“ від жидівської вулиці, хоч історично відомо фальшивість. Але віримо, що прийдє час і жиди теж переконаються про істинність правди, що Симон Петлюра — колишній член соціал-демократичної партії і 100-відсотковий демократ не на словах, а в ділах, був не ворогом, а приятелем жидівського народу і всіми засобами, що їх мав, в страшний час воєни - революційної загрози, поборював погроми, що мали на цілі сіяти анархію й компромітувати владу того ж С. П. Петлюри. Неможливо, щоб д-р Бікель не знав, що під час панування німців на українських етнічних землях в другій світовій війні — не було так буквально ані одного жидівського погрому. Іншими словами: українське населення ніколи не руйнувало жидів, що переживали тоді гітлерівське пекло. Мітрополит Шептицький не був оазою серед української пустелі, як не були й ті монахи, що переховували жидів і що на них поклали жидівський автор. Це був загальний український настрій, і рятівники жидів українцями було не одиничним а масовим явищем. А що й між українцями були також підгані війняти, то вони були й серед самих жидів: писала про них жидівська авторка Девора Горювіч - Абрамовіч на сторінках того самого „Дер Тут - у“ у вересні й жовтні 1952 року (про жидівських „капо“ в гітлерівських кацетках і про загин в Юденратах фондів на рятівників жидів, що їх прислано з Америки), писав про ті сумні часи й Арон Цайтлін у „Тут-у“ наприкінці жовтня 1952 р. (про „оборонців „капо“). То чому правдивий політичний підхід до української проблеми переплутували з такими закидами, які є невірні, кривдижкі, жидівський автор визнає, що жиди добре знають відносини і очевидне бажання не гене-

ралізувати своїх закидів, то з другого боку — в інших своїх твердженнях показує ніби повне незнання деяких загальновідомих фактів, що їх знає кожний поважний жидівський історик і публіцист і що їх не може не знати й д-р Бікель. Так, наприклад, наприкінці своєї другої статті д-р Бікель ставить за передумову жидівської підтримки українських визвольних змагань — приречення, що в майбутній українській державі жиди матимуть „право емігрувати й забирати своє майно й матимуть культурну автономію“ — то є річчю немовлявим, щоб д-р Бікель не знав, що в Українській Народній Республіці всі національні меншини і жиди зокрема мали культурно-національну автономію, що нації підстави жиди мали в українському уряді свого міністра для жидівських справ, що крім цього жиди були заступлені в уряді і в інших ресурсах „як також в українській дипломатії, і що уряд УНР активно боровся з погроми, що їх робили покиди революції, підштовхували й проковані московськими шумовинами по зрозумітих місцевих. Ми розуміємо, що жидівська вулиця, що так глибоко пересичена фальшивими політичними проукраїнськими і діями, що жидівсько-авторі дуже трудно відірватися від цієї „пересиченості“ від жидівської вулиці, хоч історично відомо фальшивість. Але віримо, що прийдє час і жиди теж переконаються про істинність правди, що Симон Петлюра — колишній член соціал-демократичної партії і 100-відсотковий демократ не на словах, а в ділах, був не ворогом, а приятелем жидівського народу і всіми засобами, що їх мав, в страшний час воєни - революційної загрози, поборював погроми, що мали на цілі сіяти анархію й компромітувати владу того ж С. П. Петлюри. Неможливо, щоб д-р Бікель не знав, що під час панування німців на українських етнічних землях в другій світовій війні — не було так буквально ані одного жидівського погрому. Іншими словами: українське населення ніколи не руйнувало жидів, що переживали тоді гітлерівське пекло. Мітрополит Шептицький не був оазою серед української пустелі, як не були й ті монахи, що переховували жидів і що на них поклали жидівський автор. Це був загальний український настрій, і рятівники жидів українцями було не одиничним а масовим явищем. А що й між українцями були також підгані війняти, то вони були й серед самих жидів: писала про них жидівська авторка Девора Горювіч - Абрамовіч на сторінках того самого „Дер Тут - у“ у вересні й жовтні 1952 року (про жидівських „капо“ в гітлерівських кацетках і про загин в Юденратах фондів на рятівників жидів, що їх прислано з Америки), писав про ті сумні часи й Арон Цайтлін у „Тут-у“ наприкінці жовтня 1952 р. (про „оборонців „капо“). То чому правдивий політичний підхід до української проблеми переплутували з такими закидами, які є невірні, кривдижкі, жидівський автор визнає, що жиди добре знають відносини і очевидне бажання не гене-

ралізувати своїх закидів, то з другого боку — в інших своїх твердженнях показує ніби повне незнання деяких загальновідомих фактів, що їх знає кожний поважний жидівський історик і публіцист і що їх не може не знати й д-р Бікель. Так, наприклад, наприкінці своєї другої статті д-р Бікель ставить за передумову жидівської підтримки українських визвольних змагань — приречення, що в майбутній українській державі жиди матимуть „право емігрувати й забирати своє майно й матимуть культурну автономію“ — то є річчю немовлявим, щоб д-р Бікель не знав, що в Українській Народній Республіці всі національні меншини і жиди зокрема мали культурно-національну автономію, що нації підстави жиди мали в українському уряді свого міністра для жидівських справ, що крім цього жиди були заступлені в уряді і в інших ресурсах „як також в українській дипломатії, і що уряд УНР активно боровся з погроми, що їх робили покиди революції, підштовхували й проковані московськими шумовинами по зрозумітих місцевих. Ми розуміємо, що жидівська вулиця, що так глибоко пересичена фальшивими політичними проукраїнськими і діями, що жидівсько-авторі дуже трудно відірватися від цієї „пересиченості“ від жидівської вулиці, хоч історично відомо фальшивість. Але віримо, що прийдє час і жиди теж переконаються про істинність правди, що Симон Петлюра — колишній член соціал-демократичної партії і 100-відсотковий демократ не на словах, а в ділах, був не ворогом, а приятелем жидівського народу і всіми засобами, що їх мав, в страшний час воєни - революційної загрози, поборював погроми, що мали на цілі сіяти анархію й компромітувати владу того ж С. П. Петлюри. Неможливо, щоб д-р Бікель не знав, що під час панування німців на українських етнічних землях в другій світовій війні — не було так буквально ані одного жидівського погрому. Іншими словами: українське населення ніколи не руйнувало жидів, що переживали тоді гітлерівське пекло. Мітрополит Шептицький не був оазою серед української пустелі, як не були й ті монахи, що переховували жидів і що на них поклали жидівський автор. Це був загальний український настрій, і рятівники жидів українцями було не одиничним а масовим явищем. А що й між українцями були також підгані війняти, то вони були й серед самих жидів: писала про них жидівська авторка Девора Горювіч - Абрамовіч на сторінках того самого „Дер Тут - у“ у вересні й жовтні 1952 року (про жидівських „капо“ в гітлерівських кацетках і про загин в Юденратах фондів на рятівників жидів, що їх прислано з Америки), писав про ті сумні часи й Арон Цайтлін у „Тут-у“ наприкінці жовтня 1952 р. (про „оборонців „капо“). То чому правдивий політичний підхід до української проблеми переплутували з такими закидами, які є невірні, кривдижкі, жидівський автор визнає, що жиди добре знають відносини і очевидне бажання не гене-

ралізувати своїх закидів, то з другого боку — в інших своїх твердженнях показує ніби повне незнання деяких загальновідомих фактів, що їх знає кожний поважний жидівський історик і публіцист і що їх не може не знати й д-р Бікель. Так, наприклад, наприкінці своєї другої статті д-р Бікель ставить за передумову жидівської підтримки українських визвольних змагань — приречення, що в майбутній українській державі жиди матимуть „право емігрувати й забирати своє майно й матимуть культурну автономію“ — то є річчю немовлявим, щоб д-р Бікель не знав, що в Українській Народній Республіці всі національні меншини і жиди зокрема мали культурно-національну автономію, що нації підстави жиди мали в українському уряді свого міністра для жидівських справ, що крім цього жиди були заступлені в уряді і в інших ресурсах „як також в українській дипломатії, і що уряд УНР активно боровся з погроми, що їх робили покиди революції, підштовхували й проковані московськими шумовинами по зрозумітих місцевих. Ми розуміємо, що жидівська вулиця, що так глибоко пересичена фальшивими політичними проукраїнськими і діями, що жидівсько-авторі дуже трудно відірватися від цієї „пересиченості“ від жидівської вулиці, хоч історично відомо фальшивість. Але віримо, що прийдє час і жиди теж переконаються про істинність правди, що Симон Петлюра — колишній член соціал-демократичної партії і 100-відсотковий демократ не на словах, а в ділах, був не ворогом, а приятелем жидівського народу і всіми засобами, що їх мав, в страшний час воєни - революційної загрози, поборював погроми, що мали на цілі сіяти анархію й компромітувати владу того ж С. П. Петлюри. Неможливо, щоб д-р Бікель не знав, що під час панування німців на українських етнічних землях в другій світовій війні — не було так буквально ані одного жидівського погрому. Іншими словами: українське населення ніколи не руйнувало жидів, що переживали тоді гітлерівське пекло. Мітрополит Шептицький не був оазою серед української пустелі, як не були й ті монахи, що переховували жидів і що на них поклали жидівський автор. Це був загальний український настрій, і рятівники жидів українцями було не одиничним а масовим явищем. А що й між українцями були також підгані війняти, то вони були й серед самих жидів: писала про них жидівська авторка Девора Горювіч - Абрамовіч на сторінках того самого „Дер Тут - у“ у вересні й жовтні 1952 року (про жидівських „капо“ в гітлерівських кацетках і про загин в Юденратах фондів на рятівників жидів, що їх прислано з Америки), писав про ті сумні часи й Арон Цайтлін у „Тут-у“ наприкінці жовтня 1952 р. (про „оборонців „капо“). То чому правдивий політичний підхід до української проблеми переплутували з такими закидами, які є невірні, кривдижкі, жидівський автор визнає, що жиди добре знають відносини і очевидне бажання не гене-

ралізувати своїх закидів, то з другого боку — в інших своїх твердженнях показує ніби повне незнання деяких загальновідомих фактів, що їх знає кожний поважний жидівський історик і публіцист і що їх не може не знати й д-р Бікель. Так, наприклад, наприкінці своєї другої статті д-р Бікель ставить за передумову жидівської підтримки українських визвольних змагань — приречення, що в майбутній українській державі жиди матимуть „право емігрувати й забирати своє майно й матимуть культурну автономію“ — то є річчю немовлявим, щоб д-р Бікель не знав, що в Українській Народній Республіці всі національні меншини і жиди зокрема мали культурно-національну автономію, що нації підстави жиди мали в українському уряді свого міністра для жидівських справ, що крім цього жиди були заступлені в уряді і в інших ресурсах „як також в українській дипломатії, і що уряд УНР активно боровся з погроми, що їх робили покиди революції, підштовхували й проковані московськими шумовинами по зрозумітих місцевих. Ми розуміємо, що жидівська вулиця, що так глибоко пересичена фальшивими політичними проукраїнськими і діями, що жидівсько-авторі дуже трудно відірватися від цієї „пересиченості“ від жидівської вулиці, хоч історично відомо фальшивість. Але віримо, що прийдє час і жиди теж переконаються про істинність правди, що Симон Петлюра — колишній член соціал-демократичної партії і 100-відсотковий демократ не на словах, а в ділах, був не ворогом, а приятелем жидівського народу і всіми засобами, що їх мав, в страшний час воєни - революційної загрози, поборював погроми, що мали на цілі сіяти анархію й компромітувати владу того ж С. П. Петлюри. Неможливо, щоб д-р Бікель не знав, що під час панування німців на українських етнічних землях в другій світовій війні — не було так буквально ані одного жидівського погрому. Іншими словами: українське населення ніколи не руйнувало жидів, що переживали тоді гітлерівське пекло. Мітрополит Шептицький не був оазою серед української пустелі, як не були й ті монахи, що переховували жидів і що на них поклали жидівський автор. Це був загальний український настрій, і рятівники жидів українцями було не одиничним а масовим явищем. А що й між українцями були також підгані війняти, то вони були й серед самих жидів: писала про них жидівська авторка Девора Горювіч - Абрамовіч на сторінках того самого „Дер Тут - у“ у вересні й жовтні 1952 року (про жидівських „капо“ в гітлерівських кацетках і про загин в Юденратах фондів на рятівників жидів, що їх прислано з Америки), писав про ті сумні часи й Арон Цайтлін у „Тут-у“ наприкінці жовтня 1952 р. (про „оборонців „капо“). То чому правдивий політичний підхід до української проблеми переплутували з такими закидами, які є невірні, кривдижкі, жидівський автор визнає, що жиди добре знають відносини і очевидне бажання не гене-

ралізувати своїх закидів, то з другого боку — в інших своїх твердженнях показує ніби повне незнання деяких загальновідомих фактів, що їх знає кожний поважний жидівський історик і публіцист і що їх не може не знати й д-р Бікель. Так, наприклад, наприкінці своєї другої статті д-р Бікель

